

Zij is eigenlijk de spreekbuis van „Victor Hugo” *), die tijdens zijn leven een keel-aandoening had en daar in de aardsche sfeer weer hinder van krijgt.

Men kan haar alle mogelijke vragen stellen — waartoe ieder volop gelegenheid krijgt — ook op wetenschappelijk gebied. Zij geeft er antwoord op. Zoo hoorde ik een zeer interessant gesprek tusschen haar en een Engelschen dokter, ook lid der Vereeniging. Dikwijls komt 't voor, dat ze iets aan den leider moet vragen en dan is 't merkwaardig die beide geesten met elkaar te hooren spreken, de heele oude mannenstem en 't hooge kindergeluidje. Ze maakt zelfs grapjes, lacht veel en doet kunstjes met haar vlammetjes, door over den vloer te springen en op de maat van de muziek langs 't gordijn te dansen. Victor Hugo beloofde, dat ze met Januari zouden trachten materialisaties te verkrijgen, wat van hun kant veel moeite en voorbereiding vereischt. Ik maakte de eerste séance in Januari mee; wel is waar was 't nog niet zoo ver, maar wel zagen we wolken die als het ware uit de vlammen kwamen en zich dan langzaam weer oplostten. 't Begin is er dus al. Nu en dan was om 't medium heen een mooi, zacht licht zichtbaar. Ik hoorde Lydia eens met haar hooge stemmetje een liedje zingen: Au clair de la lune, enz., maar den laatsten regel wist ze niet meer, wat haar bijna deed huilen. De „Guide” maakt altijd een eind aan de séances met een korte toespraak; dan wordt weer gezongen en 't licht weer ontstoken. Even is nog 't kinderstemmetje hoorbaar. Ze lacht, zegt nog iets en dan is alles voorbij. De heele séance duurt van 4—6.

Graag wil ik weer wat vertellen, als ik de beloofde geestmaterialisaties heb bijgevoond.

A. v. d. OUDENDIJK PIETERSE.

*) Zoo noemt zich deze persoonlijkheid.

ER ZIJN NOG RECHTERS IN NEDERLAND.

Onderstaand bericht knipten wij uit de Zutphensche Courant van 16 Januari l.l.:

De kantonrechter heeft schriftelijk vonnis gewezen in de strafzaak tegen A. W. S. wegens het onbevoegd uitoefenen der geneeskunst. Verdachte werd ontslagen van rechtsvervolging.

De kantonrechter overwoog o.m. in zijn vonnis:

dat door de verklaringen van verdachte en de gehoorde getuige bewezen is, dat verdachte onder de gemeente Lochem op 17 October 1935 niet toegelaten zijnde tot de uitoefening

van het beroep van geneeskundige, mej. N., welke lijdende was aan reumatiek, met de bedoeling haar te genezen, behandeld heeft door met de hand bewegingen te maken in de onmiddellijke nabijheid van het lichaam van deze patiënte;

dat de verdachte nog heeft aangevoerd, dat zijn behandelingsmethode, de zoogenaamde Christologie, bestaat in het geconcentreerd denken en het daardoor brengen van geneezing aan reumatieklidders; dat de bewegingen, die hij daarbij maakt, symbolisch zijn op te vatten;

dat de geneeskunde bestaat in het op materieele wijze behandelen van patiënten en ziekten met materieele middelen, dat echter de behandeling van verdachte buiten het materieele valt en alzoo buiten het begrip geneeskunde;

dat wij op dezen grond van oordeel zijn, dat de verrichtingen van verdachte niet vallen onder het begrip uitoefenen der geneeskunde, dat voor zoover het ten laste gelegde bewezen is, dit derhalve niet strafbaar is, zoodat verdachte behoort te worden ontslagen van alle rechtsvervolging te dier zake.

Boekbespreking.

„Een blik in het Hiernamaals”, door Jozef Rulof. Uitgave N.V. Mouton & Co., Den Haag, gebonden f 3.25.

Door het nieuwe werk van Rulof krijgen wij een kijk op het leven van een supernormaal begaafd persoon. Verschillende toestanden, die uit den aard der zaak een persoonlijk karakter dragen, worden beschreven, en het zal van den lezer afhangen of hij deze weet te apprecieeren, of wel dat ze zonder meer aan hem voorbij gaan. Voor wie zelf de geestelijke dingen aanvoelt, zal dit werk een bron van waardeerbare kennis bevatten, doch de wetenschappelijk aangelegde onderzoeker zal niet goed weten, wat hij er mede moet aanvangen.

Toch staan er genoeg wetenswaardige dingen in, en ervaringen als de mystieke geeseling, die op zijn stoffelijk lichaam tot uitdrukking kwam, of de voorkennis, ten opzichte van het geslacht en den dood van het kindje, dat maanden later pas geboren moest worden zijn zeer belangrijk mits..... men andere personen getuige heeft doen zijn van de striemen op het lichaam, of mededeeling heeft gedaan van die voorkennis. Dan krijgen zulke feiten groote beteekenis. Daarom raden wij Rulof aan, als hij weder dergelijke ervaringen mocht hebben, een of meerdere bekende spiritisten er bij te halen, opdat die

later hun getuigenis kunnen afleggen. Dit is nu eenmaal noodzakelijk bij het onderzoek der supernormale verschijnselen.

Wat bij dit boek zoo aangenaam aandoet, is de groote waardeering van het medium voor het schoone en verhevene in het leven, en zijn diep besef van de groote beteekenis, die „de Liefde” voor het menschedom heeft. Deze hooge opvattingen verleenen aan het boek een speciaal cachet.

Op zijn tijd durft Rulof ook polemisch op te treden, zoo op blz. 288, waar hij aan de

wetenschap vraagt, hoe het mogelijk is, dat hij kennis draagt van het tragisch verloop der te verwachten gebeurtenis. Heeft het onderbewustzijn hem daarover ingelicht, terwijl hij bewust die kennis niet wilde aanvaarden, en hij dus tegen zichzelf te strijden had? Welk dualisme in den mensch!

Zoo biedt dit boek, zoowel voor den onderzoeker, als voor den ingewijde, stof tot overdenking.

A. S.

KORTE BERICHTEN

UIT BINNEN- EN BUITENLAND

Het tijdschrift „Seelenleben” van 15 Dec. j.l. vermeldt het volgende merkwaardige bewijs van belofde geestelijke inwerking.

Uit de ons nagelaten papieren van Dr. (med.) Franz Freudenberg publiceeren wij de volgende bijzonderheid, die ons met andere waardevolle notities, merkwaardige dromen betreffend, door zijn dochter Mej. Clara Freudenberg, werden toegezonden. Van veel beteekenis is bovendien het feit, waardoor zij tot het verzenden dezer notities gekomen is, en dat wij hier laten volgen:

„In Februari 1931 namen wij geregeld deel aan een kleinen spiritistenkring. Mijn vader bemerkte al terstond, dat een der dames mediamieken aanleg bezat, wat juist gezien was, want zij ontwikkelde zich tot een goed schrijvend en later tot trance-medium. Niet-tegenstaande zij de oogen vaak gesloten had, bewoog zij zich vrij en gemakkelijk door de kamer, zonder iets of iemand aan te roeren. Deze zittingen waren voor mijn vader van groote beteekenis, daar hij menig ontvangen geestelijk bericht als volkomen juist en betrouwbaar heeft kunnen toetsen.

Na den dood van mijn vader was ik langen tijd afwezig, waardoor ik veel séances miste. Gedurende mijn afwezigheid ontving het medium het volgende bericht: „Zeg aan mijn dochter Clara, dat zij mijn manuscripten nakijken moet. Zij zal dan precies datgene grijpen wat zij noodig heeft en zij moet dat zenden naar Leipzig. Het zal haar materieel gewin bezorgen.”

Een gevoel van groote onrust beving mij, was het wel zeker dat ik juist dat zou kiezen wat bedoeld werd en ik besloot de eerstvolgende séance van 18 Sept. 1932 af te wachten. Bij deze gelegenheid ontving ik woordelijk het volgende bericht: „Lieve Clara, je bent in onzekerheid of je het wel vinden zult. Je

ontdekt het, beslist, ik zal je helpen en het je laten voelen, opdat je het juiste er uitneemt, en zendt het dan naar Leipzig.”

Den avond nadat ik dit bericht ontvangen had, nam ik omstreeks 9 uur vaders handschriften voor mij op tafel. Nauwelijks had ik eenige regels van bijgaande notities doorgelezen, of daar klonk een harde knal in de kast, die niet ver van de schrijftafel stond. Op hetzelfde moment doorvoer mij een koude, die mij deed klappertanden, en luide riep ik uit: „dat is het wat ik hebben moet”, waarop een tweede hevige knal weerklonk.

Dr. Med. Franz Freudenberg, die in 1932 overleed op 80-jarigen leeftijd, was een der bekwaamste vrouwenartsen te Dresden. Hij was gedurende vele jaren een ijverig en belangeloos medewerker van verschillende Duitse spiritistische en parapsychologische tijdschriften. In 1910 vertegenwoordigde hij de Duitse spiritisten op het Spiritisch Congres in Brussel, waar wij hem ontmoetten.

H. v. H.

EEN WAARDEVOL EXPERIMENT.

Van Mr. Mark Foy te Lord Howe Island vernomen hebbend, dat een der New-Yorksche dagbladen honderdduizend dollar had uitgelooft aan het medium, dat in staat zou zijn — nadat een mes gestoken was tusschen de bladen van een gesloten boek — het paginanummer links van het mes op te geven, kwam het denkbeeld bij mij op in onzen welijkschen kring zulk een proef te wagen.

Op den bewusten avond was Mr. Foy verhinderd, doch hij zond Mr. Flanagan in zijn plaats. Wij zaten met zes personen aan de tafel, toen ik de geestelijke contrôle om mijn